

I paragraf 7 opfordres Sydafrika til ikke at ændre Sydvestafrikas internationale status, og i paragraf 8 henledes Sikkerhedsrådets opmærksomhed på resolutionen.

På tidspunktet for det latinamerikanske forslags fremsættelse havde ambassadør Goldberg ikke bemyndigelse til at stemme for et forslag af det pågældende indhold, men dog stadig mulighed for at gøre visse yderligere indrømmelser, der også kunne tiltrædes af Storbritannien. Efter at det latinamerikanske forslag var blevet introduceret, tog *ambassadør Tabor* derfor ordet efter forhåndsftale med Generalforsamlingens præsident, ambassadør Goldberg, og afrikanske delegerede og afgav et indlæg, der mandede ud i en opfordring til forsamlingen om at gøre et sidste forsøg på at etablere et kompromis på bredest muligt grundlag. På denne foranledning udsattes mødet, og underhåndsforhandlingerne fortsatte endnu en dag.

På et møde den 27. oktober fremsatte USA derefter et ændringsforslag til paragraf 4, som Storbritannien kunne støtte, og som gik ud på alene at fastslå, at FN — da mandatet var ophørt — havde et direkte ansvar for at opretholde Sydvestafrikas internationale status under sådanne omstændigheder, som ville sætte Sydvestafrika i stand til at udøve sine rettigheder til selvbestemmelse og uafhængighed. Det amerikanske ændringsforslag blev nedstemt med 18 stemmer for (herunder Storbritannien, Kenya og Uganda samt Danmark, Norge og Island), 52 imod (de kommunistiske stater samt en række afrikanske og asiatiske lande), medens 49 afstod (Finland, Sverige, de latinamerikanske lande samt visse moderate afrikanske og asiatiske stater). Danmark stemte for dette mindre vidtgående forslag bl. a. ud fra den betragtning, at Storbritanniens støtte til Generalforsamlingens beslutning ville være af stor betydning, og som en anerkendelse af den betydelige indsats, der var blevet gjort fra USAs side under forligsbestræbelserne.

Efter forkastelsen af det amerikanske ændringsforslag blev det afro-asiatiske resolutionsforslag med de latinamerikanske ændringer vedtaget som resolution 2145 med 114 stemmer for (herunder USA), 2 imod (Portugal og Sydafrika), medens 3 afstod (Storbritannien, Frankrig og Malawi).

III. Ad hoc komiteen vedrørende Sydvestafrika.

Spørgsmålet om sammensætningen af ad hoc komiteen vedrørende Sydvestafrika, der ifølge res. 2145, paragraf 6, skulle bestå af 14 medlemsstater, voldte store vanskeligheder. Storbritannien og Frankrig, der afstod på resolutionen, ønskede ikke at indtræde, og det var derfor ikke muligt, hvad der ellers havde været tanken, at sammensætte udvalget efter samme mønster som Sikkerhedsrådet (minus Kina). Under disse omstændigheder gjorde afro-asiaterne krav på halvdelen af pladserne i udvalget, svarende til deres andel i FNs samlede medlemskab. Dette modsatte USA sig ud fra den opfattelse, at de to pladser, der blev ledige på grund af Frankrigs og Storbritanniens manglende medlemskab burde tildeles andre vestlige lande. Der måtte derfor langvarige underhåndsdrøftelser til, før der blev opnået enighed om de forskellige landegrupperes repræsentation i komiteen. Først den 21. november kunne Generalforsamlingens præsident meddele, at de 14 pladser i komiteen ville blive fordelt således: USA, Sovjetunionen, 4 afrikanske lande (Ethiopien, Nigeria, Senegal, UAR), 2 asiatiske (Japan og Pakistan), 2 latinamerikanske (Chile og Mexico), 2 vestlige (Canada og Italien), 1 østeuropæisk (Tjekkosllovakiet) og 1 nordisk (Finland).

For så vidt angik den nordiske plads var det et udbredt ønske i den afro-asiatiske gruppe, at denne blev besat med Danmark. Generalforsamlingens præsident opfordrede imidlertid i sin henvendelse til den nordiske gruppe ikke noget bestemt land til at lade sig repræsentere i komiteen, og efter indgående overvejelser blev det besluttet, at Danmark ikke skulle fremføre sin kandidatur i den nordiske gruppe bl. a. henset til, at det måtte være en fordel for den danske repræsentant i Sikkerhedsrådet at stå frit over for eventuelle indstillinger fra komiteen til rådet eller Generalforsamlingen. Norge var det land, der først førte sin kandidatur frem i gruppen, men trak sig senere tilbage til fordel for Finland, der på dette tidspunkt havde erklæret sig rede til at overtage Danmarks plads i koloniudvalget.